FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT ANTONIO TIZZANO
föredraget den 28 oktober 2004 [1]

1. I förevarande mål gör Europeiska gemenskapernas kommission gällande att Republiken Österrike respektive Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 3.1 i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor [2], i dess lydelse enligt rådets direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986 (nedan kallade direktiv 75/439, direktiv 87/101 eller direktivet). [3]

I — Tillämpliga bestämmelser

A — *Gemenskapsrättsliga bestämmelser*

2. I syfte att skydda miljön mot "skadliga effekter på grund av utsläpp, förvaring eller behandling av [spilloljor]" (tredje skälet) har rådet antagit direktiv 75/439, varigenom medlemsstaterna ålagts en skyldighet att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa uppsamling och omhändertagande av sådana oljor på ett säkert sätt.

3. Efter att ha funnit att regenerering, som är den metod för omhändertagande vilken medför störst "energibesparingar" bland de metoder som finns att tillgå, utgör "den mest rationella metoden för att återanvända spilloljor" (andra skälet), antog rådet därefter direktiv 87/101 om ändring i direktiv 75/439, i syfte att säkerställa att spilloljor i första hand skall behandlas genom denna metod.

4. Enligt definitionen i direktivet avses med regenerering "processer genom vilka basoljor kan framställas genom raffinering av spilloljor, särskilt genom avlägsnande av föroreningar, oxidationsprodukter och tillsatsämnen som ingår i sådana oljor" (artikel 1, fjärde strecksatsen).

1 — Originalspråk: italienska.

2 — EGT L 194, s. 31; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 229.

3 — Rådets direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986 om ändring i direktiv 75/439/EEG om omhändertagande av spilloljor; EGT L 42, s. 43; svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 197.

5. I artikel 3 i direktivet föreskrivs:

"1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att spilloljor i första hand skall behandlas genom regenerering, om en sådan behandling är möjlig mot bakgrund av tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar.

2. Om spilloljor inte regenereras beroende på de begränsningar som avses i punkt 1, skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att all förbränning av spilloljor sker på ett sätt som är godtagbart från miljösynpunkt och i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv, om en sådan förbränning är genomförbar med hänsyn till tekniska, ekonomiska och organisatoriska förhållanden.

3. Om spilloljor av skäl som avses i punkterna 1 och 2 varken regenereras eller förbränns, skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att oljorna destrueras på ett säkert sätt eller lagras eller dumpas under kontrollerade förhållanden."

B — *Nationella bestämmelser*

De österrikiska bestämmelserna

6. Skyldigheten att tillse att spilloljor i första hand behandlas genom regenerering, vilken föreskrivs i artikel 3.1 i direktivet, har genomförts i den österrikiska rättsordningen genom artiklarna 1.1 och 22.1 i 1990 års avfallshanteringslag (Abfallwirtschaftsgesetz 1990, nedan kallad AWG 1990).[4]

7. Enligt artikel 1.1 AWG 1990 gäller följande:

"Syftet med avfallshanteringen är att

1. i största möjliga utsträckning minska skadliga verkningar eller sådana verkningar som på något sätt kan påverka människors, djurs eller växters hälsa eller deras levnadsförutsättningar och naturliga miljö,

2. skydda natur- och energitillgångar, ...".[5]

4 — BGBl. 325/1990.

5 — Inofficiell översättning.

8. I artikel 22.1 föreskrivs följande: "Återvinning av spilloljor är tillåten endast när den består i återvinning av material (rening, behandling) eller utnyttjande av energi." [6]

9. I syfte att klargöra betydelsen av regenerering har Republiken Österrike vidare antagit 2002 års avfallshanteringslag (Abfallwirtschaftsgesetz 2002, nedan kallad AWG 2002). [7] Lagen trädde i kraft den 2 november 2002. I artikel 16.3 första stycket föreskrivs följande:

"Spilloljor skall återvinnas (...) när det är tekniskt möjligt att utvinna basoljor ur dem, under förhållanden som med hänsyn till den utvunna mängden basolja, till transportmedlen och till de kostnader som uppstår är ekonomiskt försvarba[ra] för innehavaren av avfallet. Om spilloljorna återvinns, får de utvunna basoljorna inte innehålla mer än 5 ppm PCB/PCT eller mer än 0,03 procent halogener i förhållande till vikten." [8]

6 — Inofficiell översättning.

7 — BGBl. I 102/2002.

8 — Inofficiell översättning.

De portugisiska bestämmelserna

10. Republiken Portugal har antagit följande bestämmelser i syfte att införliva direktivet med den interna rättsordningen:

— lagdekret nr 88/91 av den 23 februari 1991, om lagring, uppsamling och förbränning av spilloljor,

— ministerdekret nr 240/92 av den 25 mars 1992 om antagande av bestämmelser angående uppsamling, lagring, förberedande behandling, regenerering, utnyttjande och förbränning av spilloljor,

— ministerdekret nr 1028/92 av den 5 november 1992 om säkerhet och identifikation vid transport av spilloljor,

— gemensamt beslut från industriministeriet och miljöministeriet av den 18 maj 1993 om tillämpningen av reglerna angående koncession för hantering av spilloljor.

11. Inför översynen av nämnda lagstiftning godkände de portugisiska myndigheterna den 19 mars 2001 "En ny nationell strategi för hantering av spilloljor". I detta dokument läggs fast, bland syftena med den nya politiken angående spilloljor, att spilloljor i första hand skall behandlas genom regenerering.

II — Bakgrund och förfarandet

Mål C-15/03, kommissionen mot Republiken Österrike

12. Efter att ha undersökt svaren i ett frågeformulär avseende graden av genomförande av direktivet, skickade kommissionen den 7 april 2001 en formell underrättelse till Republiken Österrike, vari bland annat underlåtenheten att genomföra artikel 3.1 i den interna rättsordningen ifrågasattes.

13. Den 21 december 2001 skickade kommissionen därefter ett motiverat yttrande till Republiken Österrike.

14. Kommissionen ansåg att Republiken Österrikes svar och klargöranden var otillräckliga. Med ansökan som inkom den 14 januari 2003 yrkade kommissionen därför att domstolen skulle fastställa att "Republiken Österrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 3.1 i direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor genom att inte vidta nödvändiga rättsliga och faktiska åtgärder som är genomförbara med hänsyn till tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar för att i första hand behandla spilloljor genom regenerering".

15. Genom beslut av den 17 juni 2003 gav domstolen med stöd av artikel 93.1 i rättegångsreglerna Republiken Finland och Förenade kungariket möjlighet att inträda i målet till stöd för Republiken Österrikes talan.

16. Kommissionen och Republiken Österrike gavs möjlighet att yttra sig vid domstolen vid muntlig förhandling den 16 september 2004.

Mål C-92/03, kommissionen mot Republiken Portugal

17. Genom formell underrättelse av den 11 april 2001 informerade kommissionen även Republiken Portugal om underlåtenhet att genomföra artikel 3.1 i direktivet.

18. Kommissionen godtog inte heller de uppgifter och synpunkter som Republiken Portugal gav in och skickade därför den 24 oktober 2001 ett motiverat yttrande samt därefter ett kompletterande yttrande den 21 september samma år.

19. På samma sätt som i fråga om Republiken Österrike kom kommissionen den 28 februari 2003 slutligen in med en ansökan till domstolen, vari kommissionen yrkade att domstolen skulle fastställa att "Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 3.1 i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor i dess lydelse enligt direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986, genom att inte vidta nödvändiga åtgärder som är genomförbara med hänsyn till tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar för att i första hand behandla spilloljor genom regenerering".

20. Efter att ha givits tillåtelse därtill genom beslut av domstolens ordförande av den 11 september 2003, inträdde även Republiken Finland i målet till stöd för Republiken Portugals talan.

III — Rättslig bedömning

21. Som framgått ovan har kommissionen i båda målen väckt en och samma talan mot de instämda medlemsstaterna. Med denna talan gör kommissionen gällande att dessa båda stater underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 3.1 i direktivet genom att inte vidta nödvändiga åtgärder för att spilloljor i första hand skall behandlas genom regenerering.

22. Eftersom de omständigheter som åberopats till stöd för talan och de invändningar som anförts till stor del är desamma i de båda målen, kommer jag att undersöka målen tillsammans och där det är nödvändigt påtala olikheterna mellan dem.

23. Först och främst är det dock lämpligt att erinra om domarna i målen *kommissionen mot Tyskland* från 1999 och *kommissionen mot Förenade kungariket* från 2004[9], vari domstolen redan uttalat sig angående omfattningen av den skyldighet som följer av artikel 3.1 i direktivet. Från dessa uttalanden kan man nämligen enligt min uppfattning härleda principer vilka kan användas för att besvara frågorna i de här undersökta målen.

24. I de ovannämnda domarna har domstolen först och främst klargjort omfattningen av hänvisningen i artikel 3.1 till

9 — Dom av den 9 september 1999 i mål C-102/97, kommissionen mot Tyskland (REG 1999, s. I-5051) och av den 15 juli 2004 i mål C-424/02, kommissionen mot Förenade kungariket (REG 2004, s. I-7249).

"tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar" såsom en begränsning av medlemsstaternas skyldighet att tillse att spilloljor i första hand skall behandlas genom regenerering.

25. Enligt domstolen utgör denna hänvisning "en del av en bestämmelse i vilken medlemsstaternas skyldigheter uttrycks i allmänna ordalag". Härigenom har således "gemenskapslagstiftaren... inte haft för avsikt att föreskriva vissa begränsade undantag från en allmänt tillämplig regel" utan har i stället avsett att "definiera tillämpningsområdet för och innehållet i en *aktiv skyldighet* att tillse att spilloljor i första hand behandlas genom regenerering". [10]

26. Domstolen har således uteslutit att "den existerande tekniska, ekonomiska och organisatoriska situationen i en medlemsstat" i sig kan utgöra "begränsningar som hindrar antagandet av de åtgärder som avses i artikel 3.1 i direktivet". Genom en sådan tolkning skulle nämligen bestämmelsen "förlora all ändamålsenlig verkan, eftersom medlemsstaternas skyldighet skulle begränsas till att bibehålla status quo, vilket skulle innebära att det inte föreskrivs en verklig skyldighet att vidta nödvändiga åtgärder för att främja behandling av spilloljor genom regenerering". [11]

27. Domstolen har fastställt att "det inte åligger den att fastställa" vilka åtgärder en medlemsstat skall vidta för att genomföra artikel 3.1 i direktivet. Däremot åligger det domstolen att "undersöka om det var möjligt att vidta de åtgärder som krävs för att spilloljor i första hand skall behandlas genom regenerering och som är genomförbara med hänsyn till tekniska, ekonomiska och organisatoriska förhållanden". [12]

28. Inom ramen för denna undersökning har domstolen i de två angivna målen fastställt att det inte räcker att upprätta en "rättslig ram som ... anger villkoren för behandling genom regenerering" [13] och inte heller att begränsa sig till att "genomföra studier och upprätta rapporter för att fastställa hur spilloljor skall omhändertas" för att uppfylla skyldigheten enligt artikel 3.1 i direktivet. [14]

29. Härefter krävs att dessa åtgärder "följs av konkreta åtgärder för att prioritera regenerering" [15], med de ovannämnda begränsningarna med hänsyn till tekniska, ekonomiska och organisatoriska förhållanden. Sådana konkreta åtgärder kan vara såväl "tvingande" som "uppmuntrande" [16] och kan också anta formen av en med artikel 14 i direktivet förenlig gottgörelse som syftar till att gynna regenerering eller av en enligt

10 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Förenade kungariket, punkt 20. Min kursivering.

11 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Förenade kungariket, punkt 21.

12 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Förenade kungariket, punkt 24.

13 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkt 34.

14 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Förenade kungariket, punkterna 25 och 26.

15 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Förenade kungariket, punkt 25.

16 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkt 34.

artikel 15 i direktivet tillåten särskild beskattning. [17]

30. Det är således i ljuset av ovannämnda principer som parternas argument och de argument som de inträdande regeringarna anfört i målet skall analyseras.

31. Republiken Österrike och Republiken Portugal har, med stöd av den finska regeringen och Förenade kungarikets regering, åberopat att skyldigheten enligt direktivet att i första hand behandla spilloljor genom regenerering förutsätter frånvaron av "tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar". Enligt dessa båda medlemsstaters uppfattning föreligger sådana begränsningar i respektive medlemsstat, vilket innebär att andra metoder för behandling av spilloljor (förbränning, destruktion eller lagring) som är tillåtna enligt direktivet i andra och tredje hand skall tillämpas.

32. Med hänsyn till den begränsade mängd spillolja som samlas upp i Österrike skulle det enligt den österrikiska regeringen inte vara godtagbart, vare sig för staten eller för privata aktörer, att uppföra särskilda anläggningar för regenerering.

33. Enligt den portugisiska regeringen finns sådana begränsningar även i Republiken Portugal, vilka blev mer svårövervunna genom reglerna om fri rörlighet för avfall enligt rådets förordning nr 259/93 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen. [18] Enligt den portugisiska regeringens uppfattning är det enligt denna förordning inte tillåtet för de portugisiska myndigheterna att motsätta sig att spilloljor transporteras till andra medlemsstater eller att de förbränns vid centraler i andra medlemsstater. Härigenom har det blivit ännu svårare att allokera den redan i sig begränsade mängden spillolja till regenerering vid nationella anläggningar och gör det således ännu svårare och mindre attraktivt för privata aktörer att åta sig hanteringen av spillolja.

34. Enligt den portugisiska regeringen är dessutom den tillgängliga teknologin fortfarande inte avancerad nog för att man skall kunna producera regenererade oljor av sådan kvalitet att de kan konkurrera med de basoljor som för närvarande bjuds ut på marknaden i för övrigt redan mycket stor omfattning.

35. Jag delar emellertid den uppfattning som kommissionen med åberopande av domstolens ovannämnda rättspraxis anför, nämligen att de omständigheter som åberopas av de instämda regeringarna (den begränsade tillgången till spillolja samt den befintliga teknologins alltför låga effektivitetsnivå) utgör del av "den existerande tekniska, ekonomiska och organisatoriska situationen"

17 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkterna 45 och 46.

18 — Rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen, EGT L 30, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 43.

i dessa länder och att de således inte i sig kan anses utgöra sådana begränsningar som omöjliggör för medlemsstaterna att uppfylla skyldigheten enligt artikel 3.1 i direktivet.

36. För det fall den aktuella bestämmelsen skulle begränsas till att bibehålla status quo, innebär detta att bestämmelsen förlorar sitt innehåll och att medlemsstaternas aktiva skyldighet att tillse att spilloljor i första hand behandlas genom regenerering blir meningslös eller i vart fall avsevärt inskränkt, vilket korrekt fastlagts genom denna rättspraxis. Den ifrågavarande skyldigheten gäller naturligtvis även för "mindre" stater, som inte undantagits från bestämmelsens tillämpningsområde, trots att endast en mindre mängd spillolja produceras i dessa länder.

37. Enligt det test som fastställts av domstolen är det följaktligen inte nödvändigt att bedöma om situationen i Österrike och Portugal är sådan att regenerering är lönsamt eller inte, utan om dessa stater har vidtagit åtgärder för att övervinna befintliga svårigheter i syfte att därigenom göra det ekonomiskt förmånligt (eller i vart fall ekonomiskt försvarbart) att i första hand använda sig av regenerering. Således skall man fastställa om medlemsstaterna, för att använda domstolens egna ord, vidtagit möjliga "positiva åtgärder" med syfte att regenerering skall användas i första hand, upprättat en "rättslig ram" varigenom de nödvändiga förutsättningarna säkerställs samt därutöver vidtagit "konkreta åtgärder" för att prioriteringen skall komma till stånd.

38. Utöver att åberopa de svårigheter som förekommer i respektive medlemsstat, har både Republiken Österrike och Republiken Portugal gjort gällande att de har vidtagit åtgärder som motsvarar dessa bedömningsgrunder.

39. Den österrikiska regeringen hävdar särskilt att regenerering som förstahandsval säkerställts i den interna rättsordningen genom artikel 22.1 AWG 1990, vari föreskrivs återvinning av spilloljor, tillsammans med artikel 1.1 i samma lag, enligt vilken syftet med avfallshantering är att skydda natur- och energitillgångar. Genom AWG 2002 har prioritetsordningen tydliggjorts ytterligare genom att det i denna lag föreskrivs att spilloljor i första hand skall behandlas genom regenerering när det är tekniskt genomförbart och ekonomiskt försvarbart för innehavaren av spilloljan.

40. Den österrikiska regeringen gör vidare gällande att också konkreta åtgärder vidtagits för att lyfta fram regenerering som förstahandsval. Dessa åtgärder består i utvecklingen av projekt med syfte att ge företräde åt regenerering på företagsnivå, samt vidtagande av finansiella åtgärder inom ramen för miljöskyddsprogram till stöd för omhändertagande och utnyttjande av farligt avfall, vilka kan tillämpas också i fråga om omhändertagande av spilloljor.

41. Den portugisiska regeringen har däremot medgett att den nationella lagstiftningen behöver reformeras inom det aktuella området, men hävdar ändå att den vidtagit nödvändiga åtgärder för att tillse att spilloljor i första hand behandlas genom regenerering. Detta har skett genom antagandet av "En ny nationell strategi för hantering av spilloljor", vilken utgör ett allmänt ramdokument som kan ligga till grund för en reform.

42. Enligt min mening räcker dock inte dessa argument för att tillbakavisa kommissionens invändningar.

43. Det kan först och främst konstateras att Republiken Österrike huvudsakligen har åberopat AWG 2002 till stöd för sin talan. Utan att göra någon bedömning av Republiken Österrikes argumentation i sak, vilken för övrigt har bestritts av kommissionen, vill jag här endast påpeka att AWG 2002 trädde i kraft den 2 november 2002, det vill säga först efter det att den tvåmånadersfrist som ställts upp i det motiverade yttrandet av den 21 december 2001 redan löpt ut.

44. Enligt domstolens fasta rättspraxis skall emellertid "förekomsten av ett fördragsbrott bedömas mot bakgrund av den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som har angivits i det motiverade yttrandet".[19] Härav följer att endast artiklarna 1.1 och 22.1 AWG 1990, som var i kraft när kommissionens framställde sina invändningar, är relevanta för bedömningen i förevarande mål.

45. Med hänvisning till dessa bestämmelser vill jag således, på samma sätt som kommissionen, framhålla att bestämmelserna inte utgör en rättslig ram vilken är lämplig för att säkerställa att spilloljor i första hand behandlas genom regenerering. Genom de aktuella bestämmelserna ges nämligen möjlighet till omhändertagande av spilloljor genom återvinning "eller" utnyttjande av energi, vilket innebär att regenerering och förbränning likställs och att den i direktivet uppställda prioritetsordningen därigenom frångås.

46. Denna tvetydighet i den österrikiska lagstiftningen återspeglas enligt min uppfattning också i de "konkreta åtgärder" som vidtagits i denna medlemsstat. I själva verket utgör de finansiella åtgärder som den österrikiska regeringen hänvisat till inte ett *specifikt* stöd för regenerering eftersom de är tillämpliga i fråga om vilken omhändertagande- eller utnyttjandemetod som helst vad avser farligt avfall.

47. Vad sedan beträffar de regenereringsprojekt på företagsnivå som den österrikiska regeringen hänvisat till, verkar det som om

19 — Se särskilt dom av den 15 mars 2001 i mål C-147/00, kommissionen mot Frankrike (REG 2001, s. I-2387), punkt 26, av den 4 juli 2002 i mål C-173/01, kommissionen mot Grekland (REG 2002, s. I-6129), punkt 7, och av den 10 april 2003 i mål C-114/02, kommissionen mot Frankrike (REG 2003, s. I-3783), punkt 9.

dessa, i frånvaro av en rättslig reglering varigenom projekten görs tvingande eller av särskilda finansiella åtgärder som stöder dem och skiljer dem från andra behandlingsmetoder, i själva verket endast utgör ett, för övrigt mer tekniskt komplicerat och ekonomiskt betungande, alternativ för de ekonomiska aktörerna vad gäller att återanvända spilloljor.

48. Vad gäller Republiken Portugals inställning verkar det inte som om denna medlemsstat på allvar bestritt kommissionens talan såvitt avser bristerna i den nationella lagstiftningen. I själva verket har den portugisiska regeringen accepterat att det är nödvändigt med en lagstiftningsreform inom det aktuella området "i syfte att fastställa ramen för de villkor som skall uppfyllas för att regenerering verkligen skall väljas i första hand" samt att ett sådan reformprojekt "fortfarande befinner sig på ett stadium där det måste godkännas av regeringen". [20]

49. Inte heller kan denna brist anses avhjälpt genom att dokumentet "En ny nationell strategi för hantering av spilloljor" utarbetats. Det är nämligen här endast fråga om ett programdokument vari enbart studeras och definieras eventuella rättsliga och konkreta åtgärder som den portugisiska regeringen kommer att vidta först i framtiden. [21]

50. Min uppfattning är att det förefaller som om Republiken Portugal i nuvarande situation inte vidtagit någon som helst åtgärd för att uppfylla den skyldighet som följer av artikel 3.1 i direktivet.

51. Under dessa förhållanden förstår jag därför inte meningen med den portugisiska regeringens invändning att drivandet av regenereringsanläggningar i privat regi skulle vara svårare på grund av bestämmelserna om fri rörlighet för avfall som föreskrivs i förordning nr 259/92 (ovan punkt 33), särskilt som det föreskrivs i artikel 7.4 a andra strecksatsen i denna förordning att de behöriga nationella myndigheterna får framföra motiverade invändningar mot den planerade transporten av avfall som är avsett för återvinning i en annan medlemsstat om "transporten inte sker i enlighet med nationella lagar och andra författningar om miljöskydd".

52. Om Republiken Portugal hade lagstiftat om att regenerering skall väljas före förbränning i enlighet med vad som föreskrivs i direktivet, hade invändningar kunnat göras, vilket kommissionen riktigt påpekat, angående transport av spilloljor till andra medlemsstater. Om Republiken Portugal hade infört en sådan bestämmelse hade nämligen transporten av spilloljor i förbränningssyfte utgjort ett åsidosättande av de nationella miljöskyddsbestämmelserna och därför kunnat angripas med hänvisning till den aktuella

20 — Se svaromålet, punkt 48. Inofficiell översättning.

21 — Se bilaga V till kommissionens talan, s. 10–12.

bestämmelsen. Det faktum att Republiken Portugal inte kan åberopa bestämmelsen är således inte orsaken till, utan konsekvensen av, att Republiken Portugal dröjer så länge med att uppfylla de skyldigheter som följer av direktivet.

53. Med hänvisning till de föregående övervägandena föreslår jag följaktligen att kommissionens yrkanden skall bifallas och att domstolen därför skall fastställa att Republiken Österrike och Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 3.1 i direktiv 75/439 i dess lydelse enligt direktiv 87/101, genom att inte vidta nödvändiga åtgärder som är genomförbara med hänsyn till tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar för att i första hand behandla spilloljor genom regenerering.

IV — Rättegångskostnader

54. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Österrike och Republiken Portugal skall ersätta rättegångskostnaderna. Jag föreslår att målet skall avgöras till Republiken Österrikes och Republiken Portugals nackdel, och att de därför skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

V — Förslag till avgörande

55. I ljuset av föregående överväganden föreslår jag således att domstolen fastställer följande:

— i mål C-15/03

"1) Republiken Österrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 3.1 i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhänderta-

gande av spilloljor, genom att inte vidta nödvändiga rättsliga och faktiska åtgärder som är genomförbara med hänsyn till tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar för att i första hand behandla spilloljor genom regenerering.

2) Republiken Österrike skall ersätta rättegångskostnaderna."

— i mål C-92/03

"1) Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 3.1 i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor, i dess lydelse enligt direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986, genom att inte vidta nödvändiga åtgärder som är genomförbara med hänsyn till tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar för att i första hand behandla spilloljor genom regenerering.

2) Republiken Portugal skall ersätta rättegångskostnaderna."